ΠΑΝΤΙΘΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Μαριάννα Τζιαντζή

Στα αυτοσχέδια χριστουγεννιάτικα μπαζάρ προαιρετικά αγοράζουμε χειροποίητα αντικείμενα για κάποιο καλό σκοπό, όμως στο μεγάλο απρόσωπο παζάρι του ΤΑΙΠΕΔ έχουμε υφαρπαγή και εκποίηση της ιστορικής μνήμης, των βωμών και των εστιών.

Όπου σταθείς και όπου βρεθείς αυτές τις μέρες των γιορτών, όλο και σε κάποιο μπαζάρ θα πέσεις. Σε πλατείες, σε πεζόδρομους, στο κέντρο και τις συνοικίες, τις λαϊκές και τις σικάτες, ένας πάγκος ή πάγκοι καλυμμένοι με πολύχρωμο χαρτί περιτυλίγματος και πάνω του αραδιασμένα τα προς πώληση προϊόντα, συνήθως χειροποίητα από μη επαγγελματίες, όπως κεραμικά, γλαστράκια, πορτοφολάκια, σελιδοδείκτες, διακοσμητικά κεριά, κοσμήματα και ποικίλα στολίδια για τα Χριστούγεννα ή και για όλο το χρόνο.

Άλλες φορές στα φιλανθρωπικά μπαζάρ πωλούνται είδη ρουχισμού ή προϊόντα που έχει κανείς στο σπίτι του και δεν τα χρησιμοποιεί, κορνίζες, κηροπήγια, βαζάκια, βιβλία, παιδικά γάντια, και πιτζαμούλες μια που τα παιδιά έχουν την ενοχλητική συνήθεια να μεγαλώνουν και να μην τα χωράνε τα ρούχα τους που συχνά μένουν σχεδόν αφόρετα.

Ποιο μπαζάρ να προτιμήσεις και ποιο να προσπεράσεις, αφού τα περισσότερα γίνονται για καλό σκοπό; (Καλός σκοπός είναι και ένα σχολικό πάρτι.) Μπαζάρ του δημοτικού σχολείου της γειτονιάς, των μεταναστών, των προσκόπων, των συλλόγων προστασίας και αρωγής τυφλών, φυλακισμένων, παιδιών και ενηλίκων με ειδικές ανάγκες. Ιδίως όταν οι πωλητές είναι παιδιά, πώς να τους πεις όχι;

Όμως ακόμα και τα μπαζάρ που έχουν κάποιο εμπορευματικό χαρακτήρα, π.χ. ξεπούλημα βιβλίων, έχουν μια κοινωνική χρησιμότητα αφού προσφέρουν μια προσωρινή ανάσα σε μικρούς εκδοτικούς οίκους που βρίσκονται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας.

Επίσης αυτές τις μέρες πυκνώνουν οι επισκέψεις στους χώρους εργασίας των ερασιτεχνών

που έρχονται με το βαλιτσάκι τους, συστημένοι από κάποιον ή κάποια συνάδελφο και πουλούν σε προσιτές τιμές ή δειγματίζουν χειροποίητα κοσμήματα.

Στις περισσότερες περιπτώσεις πρόκειται για γυναίκες χαμηλόμισθες ή που έχουν μείνει άνεργες και με τα όποια κέρδη ελπίζουν να πληρώσουν ένα λογαριασμό της ΔΕΗ ή ένα μηνιάτικο στο φροντιστήριο των παιδιών. Μάλιστα, μερικά από τα προς πώληση αντικείμενα είναι όμορφα και ας είναι φτιαγμένα από ευτελή υλικά όπως σπάγκο, τσίγκο, μάλλινο νήμα, δερμάτινα κορδόνια – ή ίσως ακριβώς γι' αυτό είναι όμορφα.

Παλιότερα έρχονταν στα γραφεία πλασιέ που πουλούσαν βιβλία με δόσεις και μάλιστα πολλοί από αυτούς ήταν κυνηγημένοι αριστεροί που μόλις είχαν **αποφυλακιστεί** ή είχαν επιστρέψει από την **εξορία,** όμως αυτό το φαινόμενο δεν θα το λέγαμε χριστουγεννιάτικο.

Εκτός από τα μικρά χριστουγεννιάτικα μπαζάρ, που τα βλέπουμε με συμπάθεια ή ανοχή, υπάρχει και το επίσημο Μεγάλο Παζάρι, του χθες, του σήμερα και του αύριο. Εδώ οι πωλητές δεν είναι πρόσωπα, αλλά μηχανισμοί. Δεν χαμογελάνε, δεν λένε ευχαριστώ και *«χρόνια πολλά»,* ενώ τα γαμψά τους νύχια είναι κρυμμένα σε ένα λαβύρινθο νομικών και οικονομικών διατυπώσεων. Εδώ δεν πωλούνται αγιοβασιλιάτικα παιχνίδια, αλλά το **αίμα,** τα **σπλάχνα** του τόπου μας, η **γη,** το **νερό** και ο **αέρας.**

Αυτό το παζάρι είναι το **ΤΑΙΠΕΔ,** το υπερταμείο στο οποίο έχουν μεταβιβαστεί χιλιάδες ακίνητα του Δημοσίου. Και τα έσοδα δεν προορίζονται για το χαμόγελο του άπορου γέροντα ή του εγκαταλειμμένου παιδιού, αλλά για την εξόφληση του χρέους, δηλαδή για το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. **Λιμάνια, αεροδρόμιο, μνημεία της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς, οικόπεδα, κτήρια, παραλίες, όλα για πούλημα.**

Στα υπαίθρια χριστουγεννιάτικα μπαζάρ αγοράζουμε –αν θέλουμε– φτηνά πραγματάκια που δεν είναι είδη πρώτης ανάγκης. Μια διαδικασία διάφανη και ανθρώπινη.

Στην περίπτωση του ΤΑΙΠΕΔ, το παζάρεμα συντελείται κεκλεισμένων των θυρών με διαδικασίες που μοιάζουν ακατανόητες για τους κοινούς θνητούς.

Από τη μια αγοράζουμε χάντρες και καθρεφτάκια και το ξέρουμε, από την άλλη το επιχειρηματικό κεφάλαιο μετατρέπει την ιστορία και τον δημόσιο πλούτο σε επικερδή ιδιωτικά αγαθά.

Στην πρώτη περίπτωση, τα αντικείμενα που αγοράζουμε είναι χειροποίητα, όμως στην περίπτωση του ΤΑΙΠΕΔ έχουμε υφαρπαγή και εκποίηση της ιστορικής μνήμης, των βωμών και

των εστιών.

Επιπλέον, από την πλευρά της κοινής γνώμης, έχουμε και άγνοια, σιωπή ή αντίδραση δυσανάλογη με την κτηνωδία και το μέγεθος της λεηλασίας. Ίσως γιατί ο βασανιστής *«δεν έχει μάτια, στόμα και λαιμό»*, ενώ το θύμα του δεν έχει φωνή για να ουρλιάξει.

Πηγή: *ΠΡΙΝ*